DEBUT · BEGINNING

13

A WINTER MAGIC

A WINTER MAGIC

Ferdinando Frega

GILLETTE: EEN WINTERSE BETOVERING

Een warme mediterrane stad, binnen de Italiaanse grenzen, had me eenenzestig jaar onderdak geboden: een rusteloos lichaam op zoek naar zijn echte dimensie, en een geest die al in Amerika woonde.

Mijn Amerika. Het Amerika dat me deed huilen elke keer dat ik naar de vlag keek, en mijn hartslag op onmogelijke manieren deed versnellen. Het Amerika dat me op een dag zou opnemen, dat erop wachtte me te verwelkomen in de diepte van zijn grond.

Het was op die dag dat ik een telefoontje van mijn tante kreeg. Ze vertelde me dat mijn grootouders waren overleden. Ouderdom.

Driehonderd kilometer lag er tussen ons, maar niets en niemand had me kunnen tegenhouden. Ik stapte in mijn auto en reed. Vier uur later kwam ik aan.

Het huis was dicht. Een buurvrouw begroette me zodra ze me zag en nodigde me uit voor een kop koffie. Maar mijn tijd was niet die.

Ik had altijd de sleutels van het huis. Een typische Frega-trek: het probleem voorkomen is altijd beter dan de oplossing te moeten vinden. Zo waren we.

Ik ging naar binnen. Ik rook nog het huis, de kamers, de kasten, de keuken, en die open haard die me gezelschap had gehouden in de winter van 1977, toen ik nog maar twaalf jaar was. Alles wat was heengegaan, was er niet meer. Maar de herinneringen waren er nog.

Mijn instinct trok me naar de zolder.

Twee muisjes begroetten me. Helemaal niet bang. Ze zaten daar alsof ze op me hadden gewacht, alsof ze me naar iets moesten leiden.

Ze brachten me naar een kartonnen koffer, dicht, bedekt met een dikke laag stof.

De nieuwsgierigheid dreef me ertoe hem te openen. De twee muizen keken tevreden, alsof ze een taak hadden volbracht.

Binnenin vond ik een schrift.

Een uniek handschrift, allemaal blokletters, onmiskenbaar. Het was dat van mijn vader.

Eén verhaal droeg een datum: 21 februari 1955. Toevallig precies de dag van mijn geboorte — alleen het jaar was anders. Hij had die regels tien jaar voordat ik ter wereld kwam geschreven.

Hij schreef aan God.

Hij vroeg om een gezin, een vrouw en kinderen. En om één in het bijzonder: een jongen. Hij zou hem Ferdinando noemen, naar zijn vader. Maar daar hield zijn verzoek niet op.

Ik begon hevig te huilen. Ik was bang het schrift nat te maken, dus schakelde ik over op de stand snikken-zonder-tranen. Die gebruikte ik alleen in het leven, in het bijzijn van vrouwen — een van mijn manieren om ze te laten zwichten, een van mijn manieren om vals te spelen. Ik ben een Frega.

Zijn beschrijving van hoe hij zijn zoon wilde, was gedetailleerd. En, zonder het lang te maken, aan het eind vond ik mezelf. Wie ik ben.

En dat was een van die momenten waarop ik mezelf één enkele vraag stelde:
Wie was mijn vader?

De genealogie deed de rest. Want samen met die vraag, met mijn achternaam, met wat ik ben, vragen de mensen vandaag altijd hetzelfde:
Is Frega echt, of zijn het oplichters? Een beetje van allebei. Wij zijn de Frega's.

Mijn vader vroeg God om een zoon.
God willigde het verzoek in.

Maar de levering was verkeerd.

Het model was Amerikaans.

Het kwam aan in Italië.

Nando